

სიყვარული მთვარეზე

ყველაფერი ჯერ კიდევ მაშინ დაიწყო როდესაც პატარა მანანის თოვლის
პაპამ ახალ წელს დიდრონი ტელესკოპი ჩამოუტანა საჩუქრად
ლაპლანდიდან და ვინაიდან ტელესკოპი თვით ბავშვზე ოთხჯერ დიდი
მაინც იქნებოდა, მშობლები დაეხმარნენ გოგონას საძინებლის სარკმელთან
საჩუქრის გამართვაში.

როდესაც მანანიმ პირველად მიაყრდნო საკუთარი დიდრონი,
გრძელწამწამიანი, ცისფერი თვალი ტელესკოპის ბუდეს და ლინზათა წყება
გაკვეთა გუგიდან მოწყვეტილმა მზერამ _ ის მიხვდა, რომ იმ წამიდან მასში
აღძრული სიამოვნება აღარასოდეს განქარდებოდა, ვინაიდან მილის
ბოლოში სჩანდა ის რაც აქამდე ბუნდოვნად სჩანდა და ის უსაზღვრო, ანუ
უსასრულო იყო, ისეთივე უსაზღვრო, როგორიც პატარა მანანის ფანტაზია...

თუმცა ტელესკოპში შორეულ სამყაროთა გარდა მოსჩანდა ისიც, ზოგჯერ
მოთეთრო და ზოგჯერ ყვითელი, ხან სრული და ხანაც ნამგალა, ცაზე
გამოკერებული დისკო, რომელიც მანანის ჯერ ასე ახლოდან არასოდეს
ენახა. იმ დღიდან მთვარე გოგონას საყვარელ დაკვირვების საგნად გადაიქცა.

ის ხომ საკმარისად შორს იყო რათა ოცნებათა ობიექტი გამზდარიყო
გოგონასათვის და საკმარისად ახლოს, რათა მის რეალურობაში ეჭვი არ
შეჰქმდა.

მანანი იზრდებოდა, იზრდებოდა ტელესკოპის ზომაც, ლინზების
რაოდენობაც და მაშასადამე დაკვირვების ობიექტის გამოსახულებაც.

მანო, რამდენ ხანს უნდა იყურო მაგ ტელესკოპში, ვინმე გაიცანი,
მეგობრები გაიჩინე, მთვარე არსად გაიქცევა, ხვალაც იმავე ადგილას

დაგხვდება, ეს ტელესკოპი კი სჯობს სხვენზე ავიტანოთ, ოთახში გასავლელი ადგილი აღარაა...

ეტყოდნენ მანანის მშობლები მეათასეჯერ და მანანიც მეათასეჯერ წაუყრუებდა.

მას მხოლოდ იმის სჯეროდა რასაც ხედავდა და ვინაიდან დაბადებამდე ვერაფერსაც ვერ ხედავდა, მისი საყრდენი ყოველთვის საკუთარი გამოცდილება, ანუ დაბადების შემდგომი პერიოდი იყო. მან არ იცოდა მთვარე არსებობდა თუ არა მის არსებობამდე, უფრო სწორად არ ენახა და მაშასადამე წონადი მტკიცებულება არ გააჩნდა ამის დასაჯერებლად.

მანანიმ არც ის იცოდა მთვარე არსებობას გააგრძელებდა თუ შეწყვეტდა მისი სიცოცხლის დასრულების შემდეგ. ხანდახან უბრალოდ ეჩვენებოდა, რომ მთვარე არა დედამიწის, არამედ მის გარშემო ბრუნავდა და როდესაც ცა მოიღრუბლებოდა, მანანი საშინლად ნერვიულობდა და მთელი გულით შესთხოვდა ცნობიერებას ცის განწმენდის შემდეგ სანუკვარი მთვარე კვლავ ჩვეულ ადგილას დაჰჭვედროდა...

როდესაც მშობლებმა უწინ მანანის „ბავშვურ აკვიატებად“ მონათლულ დამოკიდებულებაში პრობლემის აშკარა სილუეტი დაინახეს და დროებით ტელესკოპის გადამალვა გადაწყვიტეს, მანანის პანიკური შეტევა დაემართა და საავადმყოფოში გადაყვანილი მანამ ვერ მომჯობინდა, სანამ მისი საყვარელი ტელესკოპი პალატაშივე არ გაუმართეს.

თეთრი ოთახიდან შუშაბანდის წინ მდგარი მრავალლინზიანი მოწყობილობა მთვარისკენ მიმართულიყო და ფეხშიშველ, პაციენტებისათვის განკუთვნილ ხალათში გამოწყობილ მანანისაც დავიწყებოდა ის საშინელი განცდა, რომელიც მშობლების დაუდევრობის გამო ფეხებს ჰქვეთდა, სასუნთქ გზებს უხშობდა და ანადგურებდა...

სასტუმროს პალატიდან დისკო ისევე ლამაზად მოსჩანდა, როგორც მისი საძინებლიდან, კრატერებით დაწინწკლული, ღვთაებრივად მოელვარე...

უეცრად მანანიმ მოზღვავებული ენერგია იგრძნო, მთელ სხეულზე ოფლმა დაასხა, კუნთები მისგან დამოუკიდებლად ამოქმედდნენ და გოგონას ფეხები ერთმანეთს წარმოუდგენელი ძალით მიეკრნენ. მანანის დიდი ძალისხმევა დასჭირდა რომ არ წაქცეულიყო. სულ მალე მისი სხეული სრულიად მოდუნდა, შემსუბუქდა და გოგონაში საოცარი სითბო და სიყვარული ჩაიღვარა...

მანანის არასოდეს განეცადა მსგავსი შეგრძნება. იმ დღიდან მანამ აკვირდებოდა თავისი დიდრონი თვალებით ვერცხლისფერ დისკოს, სანამ ზემოხსენებული არ განმეორდებოდა და ჰორიზონტზე ოქროსფერი ბურთი არ გამოჩნდებოდა.

ვერ იტანდა მანანი მზეს. დილაობით მუდამ ეძინა. სწორედ ამის გამო მასსა და სხვა ადამიანთა შორის გიგანტური უფსკრული გაჩნდა. თუმცა მეორეს მხრივ, მთვარემდე მანძილი თითქოს სულ უფრო და უფრო მცირდებოდა...

მანანის გრძნობები მთვარისადმი იმდენად ძლიერი იყო, იგი სხვაზე არაფერზე ფიქრობდა. მშობლები მალე ტელესკოპთან მდგარი გოგონას ფონად გადაიქცნენ, მოძრავ, ხმაჩახშობილ აჩრდილებად...

დრო გადიოდა.

ერთ ჩვეულებრივ ღამეს მანანი ძლიერმა შიმშილის გრძნობამ შეაწურა. აღმოაჩინა, რომ ლანგარზე გამზადებული საკვები ამჯერად კარებთან არ დახვედროდა. იგი წამიერად სიბრაზემ მოიცვა, ოთახიდან გასვლა მთვარესთან ყოფნის შესაძლებლობის არგამოყენებას უდრიდა. თუმცა მას ხომ ასე ძალიან შიოდა...

მაშინ ჩაბნელებულ სახლში კიბეებზე ჩაირბინა და სამზარეულოს მიაშურა. მაცივარი ცარიელი დახვდა. ვინაიდან შიმშილის გრძნობა აუტანელი გახდა, მან მშობლების საძინებელისკენ აიღო გეზი, ფრთხილად დააკაკუნა და შემდეგ კარი შეაღო.

როდესაც მანანიმ შუქი აანთო, შენიშნა, რომ ოთახში არავინ იყო, ყველაფერს მტვერი დასდებოდა. უჩვეულობით დაბნეული, დედიკოს საყვარელი სარკისაკენ შებრუნდა, მის წინ შევერცხლილთმიანი, თვალებჩალამებული, ძვალწვრილი, ცისფერთვალება მოხუცი იდგა...

მანანას ფეხები მოეკვეთა, უნდოდა დაეყვირა, საშველად მოეხმო, თუმცა გაღებული პირიდან ხმა არ ამოსდიოდა. მაშინ საზარელმა ფიქრმა გაუელვა თავში – "თუკი მოვავდები და ვერცხლის დისკო არ გაქრება, ჩემს მიერ გაღებული მსხვერპლი ვერასოდეს იქნება გამართლებული!"...

მანანა ფანჯარასთან მიხოხდა, თუმცა მშობლების საძინებლის სარკმლიდან მთვარე არ სჩანდა. მაშინ დარჩენილი ძალლონე მოიკრიბა და კიბისაკენ აიღო გეზი.

მისი გამხდარი ხელები ძლივს ერეოდა საკუთარი სხეულის წონას. კიბის საფეხურები დაუსრულებელ ტანჯვად გადაიქცა. მანანას გული უფრიალებდა, ძალლონე ელეოდა... სამი საფეხურიც და იგი საკუთარი ოთახის ზღურბლთან ამოყოფდა თავს.

მთელი დარჩენილი ენერგია გადასცა წინა კიდურებს და სულ მალე მანანა საკუთარი ტელესკოპის გვერდით იყო გართხმული. ხელებზე წამოიმართა, ძალიან ეცადა ღამის წყვდიადში მნათობი დაელანდა, თუმცა სარკმელში აღარაფერი სჩანდა...

მაშინ მანანის ისეთივე სიამოვნების ურუანტელმა დაუარა სხეულში როგორც უწინ. ხელები მოუდუნდა. აჩქარებული გულის ცემა ჯერ მინელდა, შემდეგ კი სრულიად გაქრა.

ცაზე გადაჭიმული შავი ღრუბლის მიღმა – დიდრონი, ვერცხლისფერი დისკო ირეკლავდა მზის მიერ უანგაროდ გამოტყორცნილ სინათლეს...

ნიკა ციცქიშვილი